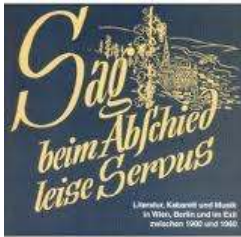


Sag zum Abschied leise Servus.....



Wat krijgen we nu? denkt u wellicht. Augustinus op de buitenlandse toer? Een klein beetje maar, maar deze tekst van een bekend Oostenrijks lied leek mij een goeie kop voor deze spinsel. De laatste van het jaar al weer. Wij - Hermandad en ik, hebben wellicht in het afgelopen een glimlach bij u op het gezicht getoverd met de inhoud van onze gedachtecronkels over allerlei doodgewone, vaak uit het leven gegrepen, onderwerpen. Misschien is het ons niet gelukt u te laten glimlachen en

hebt u bij u zelf gedacht 'wat een onzin'. Ook dat kan natuurlijk.

Ik sla de plank helemaal raak als ik hier zeg dat 2011 een bewogen jaar was. En dan bedoel ik niet alleen met alle berichten over de financiële, economische, banken of milieucrises, maar ook over de oorlogen die werden uitgevochten, de regeringen die omver werden geworpen, de natuurrampen die plaatsvonden en ook de ingrepen in ons persoonlijke leven. Voor ieder persoonlijk allemaal belangrijk en voor de één weer meer dan de ander. Het is maar waar u persoonlijk mee te maken had.

De gebeurtenissen raakten ons in grotere of kleinere mate allemaal. Je zult maar een kind hebben dat in Afghanistan probeert veiligheid en welzijn te brengen. Of een dierbare die in een natuurramp terecht kwam en ternauwernood het leven wist te redden. En of je dan Rutte - Aangeenbrug - Koster of de Vries heet, doet niet ter zake. Je bent dan één van de twaalfduizend getekenden, waarvan in het boek met de grootste oplage ter wereld, de bijbel dus, wordt gesproken. En dat geldt ook voor Janse - Korst - Texeira de Mattos en van Agtmaal. Ook hun namen staan bij de getekenden, evenals die van u en mij. Ook zij hebben hun kleine en grote verdriet gekend. Misschien in angst gezeten of opperste vreugde beleefd. Intense liefde gekend of diep verdriet.

Alleen waarom krijgen we via de pratende, schrijvende en twitterende pers toch altijd allerlei ellende over ons heen gestort? Er gebeuren ook zo veel mooie dingen op de wereld waar we blij van worden en daar horen, zien of lezen we bijna nooit iets. Dat verdwijnt in een poule van ellende en misère. Wat is het toch dat 'de pers' ons meestal allerlei misstanden onder de neus houdt en vaak zo weinig positiefs? Waarom lezen we meer ellende, onderste stenen en misstanden dan vrolijke zaken, die ons blij maken? Misschien wel omdat we dat min of meer verwachten, omdat dit al zo lang het geval is. We verwachten bijna niet anders dan zwartgalligheden.



En zo glijdt 2011 langzaam naar het einde. De Sint heeft zijn biezen weer gepakt en geniet in Spanje aan de Costa del Sol van een welverdiende vakantie na zijn halsoverbrekende toeren op onze daken en in het ongunstigste geval moeten we het doen met het belgerinkel van zijn dikke achterneef met rode neus, die met zijn arrenslee het luchtruim onveilig maakt. Maar op 25 december dan gebeurt het, dan komt het Licht in de wereld, trekken we op naar het feest van de onnozele kinderen, hoewel dat ook een bloederige geschiedenis kent, en denken we aan de olieballen en appelbeignets, die we op 31 december zullen eten. En aan de champagne of andere bubbeldrank die we dan van 12.00 op 00.01 uur zullen drinken op een goed Nieuw Jaar 2012. En we nemen ons voor om alles op ons af te laten komen, zoals het komt. Ons niet druk te maken, want dun blijft toch de mode en te genieten van wat het leven ons aan moois allemaal te bieden heeft

En tegen 2011 zeggen we dan ten afscheid heel zacht: Servus, dank je wel. En dat zeg ik mede namens Hermandad ook tegen u.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus